

Rok uplynul. Začátek toho nového je zčásti pro pozorovatele ptactva zahájen sledováním života okolo ptačích krmítek. Také jsem se tomu upsal. Jedná se o hodinové pozorování vyhlášené Českou společností ornitologickou na počátku ledna, které mimo jiné přivádí lidi k tomu, aby se zastavili. Alespoň na hodinku. Aby se těšili, jak si ptačí drobojeť dává do zobáku.

Myšice lesní (*Apodemus flavicollis*)

Vždy, když se termín akce blíží, mám obavy, abych si tu chvilku našel. Zatím to vychází. Také ptáci bývají opravdu přelétaví. Dokonce se mně zdá, že ubývají. Kdysi jsem na našem sledovaném strakonickém dvoře v Čelakovského ulici hojně pozoroval sýkory koňadry a modřinky. Číhaly ráno, až zasypu slunečnici nebo další semínka a pak se stáhly ke krmítku. Než přiletí něco většího. Třeba hrdlička zahradní, kos černý nebo přerýchlý brhlík lesní. Časem se doloudal i zvonek zelený a pomyslný zobožer uzavřeli čížkové lesní. Sedící jako malé buchtičky, kterým od zobáčků odpadávají šupinky slunečnice.

Jenže tento rok to bylo trochu chudší. Nově se objevila pěnkava obecná, po té kos černý, hrdlička zahradní. Zatoulala se straka obecná. A hodinka byla pryč. Lidské povinnosti člověka stáhnou do jiného víru, než pozorovat, kde co lítá. Skoro je z toho smutno. Pozorování by se nechalo napravit a vybrat si ze tří sčítacích dnů ten nejlepší. Jenže do budoucna málo kdo vidí. Tak u mě byla pozorovacím dnem sobota 8. ledna 2022.

Ale občas má člověk trochu štěstíčka, které zahřeje. Druhý den, brzo ráno, když ptáci ještě nepípli své dobré jitro, jsem se vydal protáhnout tělo a obhlédnout krmítka. Tma, studené počasí, ranní vítr byly okolnosti, které neslibovaly nic zajímavého. Ale přece jsem doufal. Protože už „má“ zvířata trochu znám. Kočka tulačka na opačném konci dvora seděla na hradební zdi a když viděla, že o ní vím, líně se zvedla a šla se někam schovat. Inu strakatá kočka s převážně bílým kožichem ve tmě. Ve dne tak plachá není. Pokud se s ní ovšem potkám.

Potom ještě obhlédnutí římsy na zdi, kde sypu slunečnici. A najednou se mně zdálo, že tam něco nepokojně běhá. Podle toho, jak se pohnu. Za kmenem jeřábu ptačího. Doleva, doprava. Aby mě to mělo pořád na očích. Prostě se to nebojí a neuteče.

Jak to tak bývá, fotoaparát byl v teple domova. Takže rychle domů, беру schody po třech tam i zpátky. Říkám si, stejně to bude na draka. Vyrušené zvířátko nepočká. A nakonec přece. Opět si chvíli hraji na schovávanou s tím malým tvorem. Nemyslím si, že 20 cm průměru kmene jeřábu by mě dokázalo skrýt. Jen čiperný kožíšek se nedá. Nakonec se jakoby dohodneme. Metr a půl nám vyhovuje oběma. Párkrát to bleskne a je to. Víc si netroufám. Je zima, já budu za chvíli v teple. A drobná myška bude muset dál žít ve tmě, chladu a v nebezpečí s toulavkou. Až doma zjistím, že mě ono zvířátko dalo dar. Fotografie jsou z neplánované číhané alespoň dobré. Potkal jsem „svou“ z mnohých myšic lesních. Těch, co vzbuzují nepokoj pod starou lípou v listí. Žijí v hromadě polámaných větví s ježkem. Obhlíženy kočkami, možná pronásledovány kunami skalními, které se po parkových zdech také rády proběhnou. Jenže do sčítání tohoto tvorečka nedám. Nemá peří. Jen velké, krásné oči a tmavě za ušima. Skřítek neposeda. Ale radost z ní mám. Možná větší, než kdybych potkal na krmítku kondora.

